

γείρεται ἐν αὐτῷ μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος καὶ σπεύδει νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἐπτείνῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐπάνω ὄλων τῶν ἐργασιῶν τῆς ζωῆς. Καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει· εἶνε δὲ αὐτὸ τὸ λεγόμενον *προπατορικὸν ἀμάρτημα*· διότι τὴν κατάστασιν ταύτην πᾶς ἄνθρωπος παρ' ἄλλου διὰ τῆς φυσικῆς καταγωγῆς κληρονομεῖ, ὥστε οὐδεὶς ἀλλέως γεννᾶται.

Ἐντεῦθεν δὲ σαφέστατα ἤδη ἐξάγεται καὶ ὁποῖον εἶνε κυρίως τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας τὸ ἔργον· δηλαδὴ ἡ ἀνατροφή ἔργον ἔχει τὸ ἐξάγειν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς καθ' αὐτὸ ἀντιστρόφου καταστάσεως καὶ ἐπαφέρειν πάλιν τὴν ἀρχαίαν ὀρθὴν μεταξὺ τῶν οὐσιωδῶν αὐτοῦ ζωτικῶν δυνάμεων σχέσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὀρισθεῖσαν καὶ τεθεισαν. Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καλεῖ τὴν μεταβολὴν ταύτην *ἀναγέννησιν*, ἐν οἷς λέγει (Ἰω. 3. 3)· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ (5) ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι ἐὰν μὴ γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ· καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνευμά ἐστιν.

Οὕτω ποριζόμεθα σαφῆ καὶ ὀρισμένην ἀπάντησιν εἰς τὸ περὶ ἀνατροφῆς ζήτημα τήνδε· ἡ ἀνατροφή *χρεωστὴ νὰ βοηθῇ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀναγέννησιν*.

ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΣΥΖΗΤΟΥ ΜΙΑΩΓΗ.

Μία τῶν ἐν Παρισίοις πλουσιῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν, ἔπου ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου συνήρχοντο πᾶσιν ἑσπέραν ἄνθρωποι τάξεων ἀνωτέρων, ἦτα ἡ τοῦ Κόμητος Δ. Ἐν μέσῳ τῶν ἐκλεκτῶν τούτων ἀτόμων εὑρίσκε τις συνεχῶς καὶ τὸν περίφημον μουσικὸν Σποντίνην, ἐγγίσαντα ἤδη τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του. Τρὶς τῆς ἐβδομάδος συνήθως παρεκάλει εἰς τοιαύτας συναναστροφὰς ὁ Κόμης, διότι κατὰ τὰς ἐπιλαίπους ἡμέρας ἐρόπιπτετο περιπαθῶς εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἐπρόσεχεν ὅμως μὴ βλάβη σημαντικὰ τὴν περιουσίαν του· καὶ ἐπειδὴ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῶν κατ' οἶκον πραγμάτων.

Ἐνῷ ποτε εἰσῆρχετο εἰς τὰ ἴδια, παρέστη ἐνώπιόν του ἀρχαῖός τις ὑπηρέτης, τὸν ὁποῖον ἠγάπα διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τριαιότητά του, καὶ περ

βίλλυπος εἶπεν αὐτῷ ὅτι πάσχει, βλέπων τὸν κύριόν του περιγέλων νῦν μὲν τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ ἴσως καὶ τοῦ κοινοῦ, ἂν προλαβῶν δὲν καταπαύσῃ τὰ εἰς τὸν εἰκόν του συμβαίνοντα ἄτοπα.

— Τὶ ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Κόμης. Ἐκφράσθητι σαφέστερον.

— Φεῦ! συμπεραίνετε οἴκοθεν, κύριέ μου, ὅτι τὰ σκάνδαλον πρέπει νὰ ᾔηται πολὺ προχωρημένον, καὶ διὰ τοῦτο τολμῶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω· ἐπειδὴ ὁσάκις ὑμεῖς ἐξέρχεσθε τῆς οἰκίας, εἰσέρχεται ὁ Κ. Σποντίνης, καὶ κατακλινόμενος εἰς τὸ θωματίον τῆς Κυρίας, περιμένει μίαν καὶ δύο ὥρας ἐνίστε· ἔπειτα γράμματα ἀλλεπάλληλα στέλλονται πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰς πόσας φλυαρίας δίδει ἀφορμὴν ἢ τοιαύτη διαγωγὴ καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας ἀφίνω νὰ συμπεράνητε μόνος.

Ὁ Κόμης δὲν ἐδίστασε πιστεῦναι τὰ λεγόμενα. Πρὶν ἢ ὅμως ἀποφασίσας πράξῃ τι ὀριστικόν, ἤθελε σημεῖα ψηλαφῆτά, λαβὴν εὐπρόσωπον. Ἐνεκα τούτου παρήγγειλε τῷ ὑπρέτῃ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ μεσολαβήσῃ, εἰ δυνατόν, ἐπιστολὴν τινα ἐκ τῶν πεμπομένων. Ὁ ὑπρέτης μετὰ σπουδῆς ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν, διότι μετὰ μίαν καὶ δύο ἡμέρας πραγματικῶς ἐνεχείρισε τῷ κυρίῳ ἐπιστολὴν περιπαθεστάτην, πρὸς τὸν Σποντίνην ἀπευθυνομένην!

Ὁ Κόμης δὲν ἦτο μὲν φύσει ζηλότυπος, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅμως, πλὴν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀχαριστίας, συνησθάνετο ἐνδομύχως καὶ πᾶς ἀνεπιείας τῆς φαρμακερᾶς κακολογίας τῶν φιλοκατηγόρων. Τούτου ἕνεκα ἀμέσως ἔσπευσε παρὰ τῷ Σποντίνῃ, τὸν ὁποῖον μὴ εὐρὰν κατ' οἶκον, ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ. Ὅτε δὲ ἦλθεν, εἶπεν αὐτῷ, μετὰ τὰς συνήεις φιλοφρονήσεις τὰ ἑξῆς:

— Ἐπίτρεψόν μοι ἀπροσιμιάστως νὰ σοὶ φανερώσω τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Αἱ συνεχεῖς συναντεύξεις σου μετὰ τῆς Κομήσσης Δ. δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς πολλάς εἰκασίας, αἱ ὁποῖαι βλάπτουσι τὴν ὑπόληψίν της. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν πρῶτον μὲν νὰ παύσῃ τοῦ νὰ συχιάζῃς εἰς τὸν οἶκόν μου, δεύτερον δὲ νὰ μοὶ ἐγχειρίσῃς ὅλα τὰ γράμματα, ἅσα μέχρι τοῦδε ἔλαβες ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου· τιμῶς δὲ ὑπόσχομαι νὰ μὴ κάμω χρῆσιν αὐτῶν ἐπὶ κακοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σποντίνης ἠρνεῖτο ἐπιμόμως καὶ ἀντέτεινε, ὁ Κόμης, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἱματίου του πιστόλιον, ἠπέλιξε νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἂν ἐπιμείνῃ ἐναντιούμενος. Τότε ὁ Σποντίνης παρετήρησεν ὅτι οὐδέποτε ἠλπίζε νὰ ἴδῃ τὸν Κόμητα παραφροσόμενον εἰς οὕτω ἀγενεῖς βιαιοπραγίας, ὥστε νὰ ἐπιπέσῃ ὡς μαιφόνος κατ' ἀνθρώπου ἀόπλου. Ἐνθυμήθητι (προσέθηκεν ὁ μουσικὸς) ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ κινδυνεύεις ἕνεκα παραφροσύνης νὰ μολύνῃς τὴν τῶς ἀκηλίδων ὑπόληψίν σου.

— Συγχώρησόν μοι, υπέλαβεν εὐθὺς ὁ Κόμης, ἐπειδὴ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐκ-
θίκησις μὲ παρέσυρον πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ τοῦ ζητήματος δὲν παραιτοῦ-
μαι καὶ οὔτε ἀναχωρῶ πρὶν λάβω τὰ προκείμενα ἔγγραφα· ἐπειδὴ δὲ οὐδα-
μῶς ἀμφιβάλλω περὶ τούτων, προσφέρω σοὶ καὶ 20000 φράγκων εἰς ἐξαγο-
ρὰν αὐτῶν ἢ ὡς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος.

Ταῦτα δὲ λέγων, κατέθηκεν εὐθὺς ἐπὶ τοῦ γραφείου τὴν ποσότητα ταύτην
εἰς χαρτονομίσμα.

Ἐνδοιασμοὶ κατέλαβον τότε τὸν Σποντίνην καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ὑπετραύ-
λισαν τὰ ἐξῆς· πῶς, εἶπε, χάριν τῶν χρημάτων νὰ παραχωρήσω ὅ,τι ἠνῆ-
θην, ὅταν μὲ παρεκάλει καὶ ἠπειλεῖ;

Τελοσπάντων ὁ μουσικολογιώτατος ἐνέδωκε, καὶ ἀνάζητήσας τὰς ἐπιστο-
λάς, παρέδωκε τῷ Κόμητι ὁλόκληρον φακέλλον.

Ὁ Κόμης Δ. ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια, δὲν ἠδυνήθη ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς
θλίψεως· νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Τῇ ἐπαύριον, εὐρὰν αὐ-
τὴν μόνην εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀνείδισε πικρῶς τὴν γενομένην αὐτῷ ὕβριν
καὶ ἐνεχείρισε τὸν φακέλλον τῶν γραμμάτων· ἀλλ' ἡ Κόμησσα, ἀταράχως
ἀποκρινομένη, δὲν ἔχεις, εἶπεν, ὅλην τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι ἐκ τοῦ φα-
κέλλου λείπει μία ἐπιστολὴ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς συλλογῆς, καὶ τὴν ἐπι-
στολὴν ταύτην πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα.

Ἐκαστος συμπεραίνει οἴκοθεν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ δυστυχοῦς Κόμητος,
ὅστις ἤδη, πρὸς τὰ λοιπὰ, ἀνεκάλυπτε καὶ ἀναίδειαν παρὰ τῇ συζύγῳ.

— Πῶς λοιπὸν Κυρία! τολμᾶς ἢ πιστεύεις νὰ δικαιολογηθῆς οὕτω;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἐκείνη. Σὺ γνωρίζεις ἄριστα τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

— Ἐ! καὶ τί ἐκ τούτου;

— Πλειότερα ἢ ὅ,τι νομίζεις! Εἶδον ὅτι ἐπιθυμοῦς πάντοτε νὰ συνανα-
στρέψῃσαι τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἰταλικὴν ἔθην, ἵνα σὲ εὐχαριστήσω καὶ κα-
τὰ τοῦτο, ἠθέλησα νὰ μάθω τὰ Ἰταλικά, καὶ ἵνα σὲ ἐκπλήξω, ἔμαθα αὐτὰ
κρυφίως σου· ὁ Κ. Σποντίνης μοὶ τὰ ἐδίδαξεν, ὑποσχεθεὶς καὶ παρηγγελμένος
νὰ μὴ εἶπῃ λέξιν εἰς κανένα· τὰ γράμματα, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται τοσοῦ-
τος λόγος, μετέφραξα ἐκ τοῦ Μεταστασίου, τὸν ὁποῖον ἔχεις εἰς τὴν βιβλιο-
θήκην σου, καὶ πέμπουσα αὐτὰ κρυφίως πρὸς τὸν Κ. Σποντίνην ἐλάμβανον
ἐπεὶ διαιωρθωμένα. Γνωρίζω ὅτι διὰ νὰ τὰ λάβῃς ἀπεφάσισας νὰ θυσιάσῃς
καὶ χρήματα. Ὁ Κ. Σποντίνης μ' ἐπεμψεν ἤδη τὰς 20000 φράγκα, τὰ ὁ-
ποῖα προσέφερες περὶ τούτου καὶ μὲ παρακαλεῖ θερμῶς νὰ σοὶ ἐκθέσω τὴν
ἀλήθειαν τοῦ πράγματος, ἵνα παύσῃς ταραττόμενος καὶ ἀδικῶν ἄλλους.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν οὕτω πιθανοὶ καὶ σύμφωνα πρὸς τὰ πράγματα, ἡ
τεμνότης τῆς Κομήσσης τσαούτη, ὥστε ὁ σύζυγός της δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον;
οὔτε χρηστότητος τὸ ἐπιμένειν εἰς φανταστικὰς ὑποφίας.

Τῆ δ' ἐπαύριον, ἀνευφημουμένου ἐν τῷ θεάτρῳ νέου τινὸς δράματος τοῦ Κ. Σποντίνου, ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμησσα ἐκάθηντο ἐν τῷ θεωρείῳ αὐτῶν, ἔχοντες πλησίον, φαιδρὸν καὶ πλήρη χαρᾶς, τὸν μυστικὸν διδάσκαλον τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης. (Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

— 0 —

ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ.

Ὁ ἐκ Καλκούτας δόκτωρ Οὐίλιαμ Βοῦρν, μετὰ τρίμηνον πλάνην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, ὅπου περιέτρεχεν ἀναζητῶν φυτὰ παχέα, ἀγνωστα ἡμῖν, εὔρεν ἐν πλησμονῇ εἰς τὰ χάσματα τῶν βράχων εἶδος τι ρίζης, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε *σηρικόν*, ἐν πολλαῖς ὁμοίαν τῇ τοῦ λαπάθου ρίζῃ.

Ἐπιστρέψας οἴκαδε καὶ θέλων ν' ἀνακαλύψῃ τὰς τοῦ *σηρικοῦ* ιδιότητας, ὁ δόκτωρ Βοῦρν διέταξε νὰ θράσωσι τὴν ρίζαν ταύτην καὶ νὰ δώσωσιν εἰς εἰς τοὺς κύνας αὐτοῦ. Οἱ κύνες, φαγόντες, ἤρχισαν νὰ γαυγίζωσι καὶ περιστρέφοντο ἐν παραφορᾷ, μετ' ὀλίγον δ' ἐκοιμήθησαν, καὶ ἐπειδὴ ἐφαίνοντο τεθνεώτες, ὁ δόκτωρ Βοῦρν παρήγγειλε τοὺς ὑπνρέτας νὰ θάψωσιν αὐτοὺς τῇ ἐπαύριον.

Τὴν ἐπιούσαν οἱ ὑπνρέται τοῦ Βοῦρν, παραγερόμενοι εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ κυρίου ταν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, εὔρον τοὺς κύνας ὀρθοὺς καὶ ἐκβάλλοντας ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν μυκτῆρων σίαλον νηματώδες, ὁμοιον τῷ νήματι τῆς μετάξης, τῷ διὰ χημικῶν σκευασιῶν ἐξαγομένῳ τοῦ περικαλύμματος τοῦ βάμβακος.

Εἰς τῶν ὑπνρετῶν, ἐγγίσας τῷ δακτύλῳ τὸ σίαλον, ἀνέσυρε νῆμα τσσαράκοντα καὶ πέντε ποδῶν ἀγγλικῶν μήκους· ἐν τῷ μεταξύ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ὁ δόκτωρ Βοῦρν, ὅστις κατορθώσας ἔλαβεν ἐκ τοῦ σιάλου τῶν κυνῶν ἰκανὴν ποσότητα μετάξης ἐκλεκτῆς, ὁμαλῆς, στιλπνῆς, ἰσχυρᾶς καὶ ἀνευ τινος ἐλαττώματος.

Περιχαρῆς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ὁ δόκτωρ Οὐίλιαμ ἐδοκίμασεν ἐκ δευτέρου τὴν δύναμιν τοῦ φυτοῦ, ἀλλ' ἤδη μετεχειρίσθη, ἀντὶ κυνῶν, δύο ὑπνρέτας· εὐδοκιμάσας δ' ἔτι μᾶλλον, μετὰ ἓνα μῆνα ἐτοιχοκόλλησεν καθ' ὅλην τὴν Καλκούταν τὴν ἐξῆς προκήρυξιν.

« Οἱ ἐντὸς τῆς πόλεως Παρίαὶ προσκαλοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν » δόκτορα Οὐίλιαμ Βοῦρν, ὑπήκοον τῆς μεγαλειότητος βασιλείσσης τῆς Ἀγ-